

Igazság!

Világot az Isten teremt,
Hazát szerez hősök karja:
Véren szerzik, véért adják:
Nem azé, aki — akarja!
Nem veheti el a gyáva,
Aki érte vért nem ontott,
Ki a védtelen szomszédra
Orgyilokkal, lesből rontott!

Nem lesz azon Isten-áldás,
Nem lesz abból Haza soha!
Nem lesz abból hű szerető
Édesanya, — csak mostoha!
Nem lesz abból édes gyermek,
Akit lánc köt az örökhöz,
Nem kell annak az örökrész,
Visszasír az ősi rögöz!

Nem lehet azt megtiltani
Se a Napnak, se a szélnek,
Hogy ne magyar földre süssön,
Ne vigyen hírt a Testvérnek!
Nem lehet a magyar szívnek
Megtiltani, hogy: ne fájjon!
A gyermeknek, ha elszakadt:
Édesanyja után vágyjon!

És... hiába fojtják benne .
Erőszakkal el a vágyat,
A viharzó lángtenger az
Elfojtott szikrából támad!
És... ha a láng onnan tör ki,
Hol legjobban fogva tartják:
— A keserű magyar szívből —
Lángra gyul az egész Kárpát!

Lángba borul a Nagy-Alföld
És az egész világ látja,
Hogy csap fel a magas égig
A hazaszeretet lángja!
És elhamvaszt minden élő,
Ki botorul utját állja,
Nem irgalmaz, nem kegyelmez
A hazaszeretet lángja!

Hiába verik majd félre
Az áruló harangot:
Elnyomja a Talpra magyar!
A hitvány áruló hangot!
És... ha minden porrá égett,
Ami szenny, rongy... és álnokság:
Ujra éled hamvaiból
A feltámadt Magyarország!

Hajdu István.

A trianoni béke évfordulójára

Kedves Gyermekeim!

Volt egyszer egy nagyon gazdag család, megvolt mindene, amit kívánt. Volt szép fényes palotája, tele kamrája, sok-sok kényelmes szobája, egyszóval valóságos kis tündérpalota volt a házuk. Ebben élt a család boldogan, megelégedetten. Egyszer kopogtattak a nagy palota kapuján, idegenek kértek bebocsátást a palotába. Jölelkű emberek lakták a szép házat, hogyne engedték volna be azonnal az inségben szenvedőket. Egyik legszebb szobájukat nyitatták ki a számukra s gazdagon terített asztalt tettek eléjük. Aztán úgy bántak velük, mintha csak édes testvéreik lettek volna. Majd újra jöttek, újra mások és azok is menedéket kértek a palotában. Így ment ez jó ideig, amíg megtelt a szép ház minden szobája.

Telt, mult az idő, de bizony furcsa dolgok történtek ebben a díszes palotában. A befogadott idegenek nemhogy hálásak lettek volna azért a szives vendéglátásért, amiben részesítették őket, hanem lassanként annyira megszokták a szép szobákat, a pompás ebédeket, hogy már-már követelni kezdték, hogy mindez maradjon továbbra is. Ha pedig elmaradt, vagy nem volt éppen a fogukra való az ebéd, vacsora, hát nyíltan elégedetlenkedtek. Így ment ez tovább és egy szép napon bizony arra ébredt fel a vendéglátó, jólelkű család, hogy földél nélkül maradt. A szép palota elveszett, annak csak egy kis, egészen kicsi részét kapták meg, azt is olyan állapotban, hogy viskónak is rossz lett volna. A kamra is nagyon megürült, alig volt benne már valami harapnivaló. Bezzeg szép volt ám a befogadottak lakása. Az övék lett a palota legszebb része, a pompás szép szobákban ők laktak s az ő kamarájukban éppen úgy állott halomszámra a sok mindenféle jó, mint azelőtt, csak éppen, hogy nem a háziaké volt már itt minden, hanem a betolakodottaké! És ezt nyíltan meg is mondták nekik.

Mit gondoltok, gyermekek, meghálálták ezek a befogadottak a vendéglátók szivességét? Ugy-e, nem! Hálátlanok voltak, nagyon hálátlanok.

Látjátok, gyermekek, ez a történet, amit én most elmondtam nektek, veünk történt meg, magyarokkal. A mienk volt az a gyönyörű szép palota: a Kárpátokkal koszoruzott Magyarország. Mi engedtuk be szives vendégbarátsággal a hozzánk bekérezkedő idegeneket, mi fogadtuk őket testvéri szeretettel s a vége az lett, — hogy bennünket dobtak ki szép hazánkból, a mi házunk fölül vitték el a tetőt, bennünket szorítottak ki onnan, ahová valamikor beengedtük őket.

Nézzetek csak erre a térképre! Mit láttok rajta? Itt van két határ. Ez a határ (mutatom) volt régi és ez a kis, csontka ország, amit meghagytak még belőle nekünk, magyarnak. A többbit mind elrabolták tőlünk hálátlan, gonosz vendégeink!

Igy fosztottak ki mindenünkből ezelőtt tizenhat esztendővel. Az osztozkodást egy franciaországi nagy palotában, Trianonban végezték, azóta lett minden bajunknak, szerencsétlenségünknek Trianon az okozója.

Dehát hogyan történhetett ez? Miért fogadta be a magyar ezeket a rabló népeket? S ha már befogadta is, minek engedte azt, hogy elrabolják földjét, szétarabolják ezer éves országát?

Elmondom nektek. Ezeresztendő történetünk alatt sok csapás érte már szegény hazánkat. Előbb a keletről jövő tatár pusztította el, majd nyakunkra ült a török és foglalta el szép hazánk középső nagy részét. Nézzétek, mindez a töröké volt (mutatom a térképen) kerek százötven esztendeig! Hány évesek vagytok? Hányszor annyi ideig volt ez a terület a török uralma alatt?

Százötven esztendő bizony nagyon nagy idő. Ezen idő alatt a török valósággal irtotta a magyarságot s ha valahonnan kipusz-

titotta, idegeneknek adta földjét. Így kerültek be hazánk területére a szomszédból bevándorolt rácok és oláhok. Mikor azután végre másfélszázad múlva kiverhettük a törököt hazánkból s újra a magunk urai lettünk, már annyira kevesen voltunk, hogy mindenkit szívesen kellett látnunk, aki csak bejött hozzánk. Megosztottuk velük földünket, mindenünket, még a szívünket is. Ezeket a befogadott népeket, — tótokat, rácokat, oláhokat — mindig úgy tekintettük, mintha édes testvéreink lettek volna. Nem tettünk köztük különbséget s azt akartuk, hogy ők is éppen olyan gyermekei legyenek új hazájuknak, Magyarországnak, mint a magyarok.

Ezek a rosszlelkű idegenek azonban más akartak. Nekik nem a mi vendégszeretetünk kellett, hanem a földünk! Nem testvérségben akartak velünk élni, hanem azt akarták, hogy ezentul mi szolgáljunk nekik azért, mert olyan jók voltunk hozzájuk.

Egyszer aztán, amikor lángba borult a világ s kitört a nagy világháború, — amiről otthon bizonyosan mindnyájan hallottatok, — ezek az idegen népek már nyíltan is ellenünk fordultak. A háború vége az lett, hogy bár a magyar katona mindenütt győzött, az egyre sokasodó ellenség végre is térdre kényszerítette a vitéz, de egyre fogyó és gyengülő magyarságot. Hogyne fogyott volna, amikor köröskörül, minden szomszédja rátámadt és a vége, mint már elmondottam, — az lett, hogy ellenségeink lettek a győztesek. Arról azonban szó sem volt, hogy azért, mert a háborút elvesztettük, hazánkat is feldarabolják. Hiszen máskor is vesztett már csatát a magyar, elfoglalták egy-egy részét hazánkat, de soha sem darabolták szét azért az országot!

Ezt a nagy feldarabolást ezeknek a befogadott idegen népeknek köszönhetjük. Ők voltak azok, akik hála helyett gonoszsággal fizettek meg nekünk s azt hazudták, hogy az a föld, amelyen élnek, az mindig az övék volt. Így aztán a tudatlan birák nekik adtak igazat s ítelték oda az ország nagy részét.

Ez történt hát Trianonban, mégpedig éppen ma tizenhat esztendeje, 1920 június 4-én.

Jaj, gyermekek, de szomorú volt akkor ez a mi szegény hazánk. Mikor ott, Trianonban aláírták azt a kegyetlen és igazságtalan békét, amelyet reánk parancsoltak, idehaza megkondultak az ország minden templomában a harangok... Zúgtak... bugtak... mint amikor temetnek... Temettek akkor is... az ezeréves, drága magyar hazát, a mi szép Magyarországunkat! Az emberek letették szerszámaikat, a gyárakban, műhelyekben megállt a munka mindenütt, megálltak a vonatok is s olyan nagy csöndesség feküdt erre a szerencsétlen országra, mintha valóban meghalt volna... Megfeszítették, szétdarabolták, elrabolták területének legnagyobb részét, s az elrabolt területen élő magyar testvéreinknek pedig azt mondták, hogy ezentul nem magyarok, hanem csehek, oláhok vagy rácok lesznek. Nem szabad nekik azóta magyarul beszélniök, a gyermekeiket csehül, rácul és olácul tanítják az isko-

lában s ha valaki mégis magyarul mer szólni, azt üldözik, börtönbe zárják, megbüntetik. Ezeknek az idegen rabló népeknek az a legnagyobb bűn, ha valaki magyarnak mondja és érzi magát azon a földön, amely magyar volt mindig és magyar is marad, ugy-e gyermekek?!

De láttatok-e már olyan embert, aki nagy bánatában csak sir és szomorkodik? Az első percben fáj a szive az elveszett után, elkeseredik, azt gondolja, soha nem lesz többé az övé, amit elvettek tőle. Mikor azonban föleszmél nagy bánatában és az igazságos Istenhez fordul imájával, akkor megerősödik lelkében és nagy, erős fogadási tesz magában. Így történt ez velünk, magyarokkal is. Amikor beheggedtek sajtó sebeink, amelyeket Trianonban ejtettek rajtunk, akkor könnyörgéssel fordultunk a jó Istenhez, aki minden jónak és igaznak pártfogója, s az ima által megerősödve, megfogadtuk magunkban, hogy addig nem nyugszunk, amíg a rajtunk esett szörnyű igazságtalanságot meg nem szüntetjük, amíg ezérvés Magyarországnak minden rögét, porszemét vissza nem vesszük újra magyarnak!

A nagy fogadást azonban nem elég csak elmondani, végre is kell azt hajtani, meg is kell cselekedni. Hogyan szerezzük vissza régi szép hazánkat? Ugy, hogy jobb magyarok, magyarabb magyarok leszünk, mint eddig voltunk? Hogyan lesz valaki jobb magyar, mint eddig volt? Ugy, hogy ezentúl még jobban, még szorgalmasabban végezzük feladatainkat, akár — mint ti, itt az iskolában, — akár a műhelyben, akár hivatalban, irodában, kereskedésben, mindenhol. Mert mindig az kell, hogy eszünkbe jusson, ha nem teljesítjük pontosan és szorgalmasan kötelességünket, akkor nem kerül vissza újra régi szép Magyarországnak. Akkor tovább is szenvedni fognak elszakított magyar testvéreink ott, túl a mostani határokon, akkor örökre ellenségeinké marad minden magyar föld, ami a miénk volt. Hát így leszünk jobb magyarok, gyermekek. Akartok-e ti is jobb magyarok lenni?

De azt mondtam, hogy nemcsak jobbaknak, hanem magyarabb magyaroknak is kell lennünk, hogy a trianoni béke igazságtalanságait megszüntessük s régi magyar hazánkban élhessünk boldogan, úgy, mint régen. Hogyan leszünk magyarabb magyarok? Ugy, ha mindig és mindenben magyar árut vásárolunk. Tudjátok-e, hogy a magyar árut magyar emberek készítették? Ha magyar árut vásárolunk, akkor magyar embernek adunk kenyeret. De minden idegen áruért kiadott fillért idegeneknek adunk és ha a jó magyar áru helyett idegent vásárolunk, akkor mindig egy-egy magyar munkás asztaláról veszünk el egy-egy darab kenyeret! Vásároljunk tehát magyar könyvet, magyar irkát, magyar ceruzát, magyar gumit, magyar ruhát, magyar cipőt, magyar legyen otthon is mindenünk, hiszen a magyar áru sokkal jobb, mint sok külföldi, amit behoznak hozzánk. Tudjátok, ti azt gyermekek, hogy a magyar árut külföldön is szeretik? Ugyan miért, mit gondoltok? Azért, mert a magyar áru jó és tartós. Hát ha az

idegenek megbecsülik a magyar árut jóságáért és olcsóságáért, miért kell nekünk idegen árut vásárolni, mikor minden idegen áruért kiadott pengővel, fillérrel szegényebbek leszünk. Mi történik akkor, ha egyre szegényedünk? Sok minden. Nem lesz annyi keresetünk, nem kaptok cipőt, ha szükség lenne rá, nem tudtok irkát verni, egyszóval kevesebb lesz a pénzünk, mert kiadtuk az idegeneknek.

Látjátok, gyermekek, ez a két út vezet a mi feltámadásunkhoz. Igen, gyermekek, csak akkor támad föl újra a mi hazánk és lesz akkora, mint volt régen, ha mindenki, minden magyar, ti is, én is, mindenki jobb magyar lesz és magyarabb magyar! Tudjátok már, mit értünk ezen! Akartok-e hát magyarabb magyarok lenni, gyermekek?

Ha ezt nemcsak megfogadjátok, de meg is cselekszitek, és nemcsak ma és holnap, de holnapután és azután is mindig eszetekbe jut, akkor, gyermekek csakugyan elmondhatjuk, hogy az a föld, amit most elraboltak tőlünk, a miénk és a miénk lesz mindörökké! Akkor elmondhatjuk azt, hogy azok a szegény testvéreink, akik most idegenek uralma alatt élnek, szenvednek, csak azért, mert magyarok, mert magyarnak születtek és azok is akarnak maradni utolsó leheletükig, akkor ezek a magyar testvéreink felszabadulnak rabságukból és újra velünk lehetnek szabad és boldog magyarok!

És ha olykor-olykor megfélekedtek majd ma tett fogadalmatokról, akkor jusson eszetekbe, kedves gyermekeim, hogy mi lenne, ha ti volnátok azok helyében, akik most idegen megszállás alatt élnek? Mit szólnátok hozzá, ha itt nem volna szabad holnaptól kezdve magyarul beszélni? Nem tanulhatnátok magyarul az iskolában, még otthon is csak titokban beszélhetnétek magyarul szüleitekkel? Az utcán magyar címtáblák helyett rác vagy oláh táblákat látnátok, ha elmentek valaki mellett, az idegen nyelven beszélne, amit ti nem értenétek? Erre gondoljatok gyermekeim, akkor tudom, megerősödik bennetek újra a mai fogadalom nagy elhatározása és ujult erővel mentek azon az úton, amely boldogabb, szebb életbe, nagy Magyarország felé vezet!

Most pedig mondjuk el a Magyar Hiszekegyet!

(V. L.)

